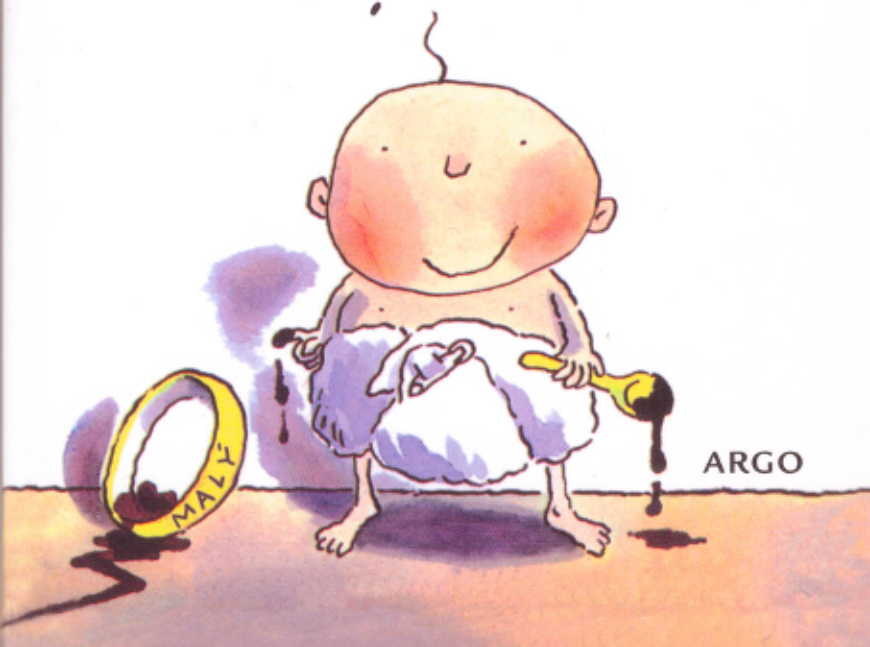

Simon Brett

Prevítem snadno a rýchle

**Prevítem
snadno
a rychle**

Simon Brett

Prevítem snadno a rychle

*přeložil
František Fröhlich*

ARGO

© Argo, 2006, 2007
How to be a Little Sod
Copyright © Simon Brett, 1992
Illustrations © Tony Ross, 1992
Translation © František Fröhlich, 1994, 2006

ISBN 80-7203-849-4 (VÁZ.)
ISBN 987-80-1134-7 (E-KNIHA)

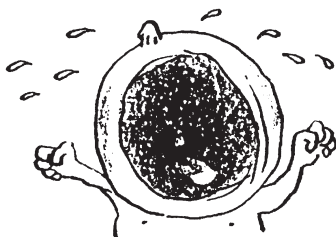
*Virginii a Billovi, kteří k tomu
mají trochu blíž.*

První měsíc

DEN PRVNÍ

No, tak jsem tady. Po tom, co jsem prodělal v těch minulých devíti měsících, ať tedy tohle honem kouká být lepší!

Při tom tlačení a hekání jsem se rozhodl, že celou tuhle záležitost budu brát ohromně statečně. Ale když jsem se konečně vydral ven, čím se mi za tu statečnost odměnili? Vyjukaně čučeli, povykovali: „On nekřičí!“, a nakonec mě nedůstojně ponížili. Obrátili mě hlavou dolů a plácli mě přes prdel.

Tak jsem jim poskytl, co si přáli, a zařval jsem jak tur. To už byl úspěšnější kousek.

Sotva skončilo plácání přes prdel, podrobili mě dalšímu nedůstojnému obřadu: začali projevovat posedlý zájem o moje přirození. Zřejmě se devět měsíců nemohli dočkat, až se dozvědí, jakého jsem pohlaví, no prosím, to beru, ale trocha zdrženlivosti by tedy rozhodně neškodila.

Tak, a než se stačím rozkoukat, zabalí mě do deky a strčí mě do náruče Jí. „Jů, ty jsi náš malej klasaveček, vid’?“ A začne vrkat. „No ty si pěknoučkej chlapecet, vid’?“

Tedy vzdor kýčovitému ňuňání to byla chvíle docela zajímavá – poprvé jsem měl možnost podívat se do tváře ženě, která mi po celých devět měsíců byla samohybným domovem.

Musím říct, že nevypadala zrovna nejlíp. A já tedy fakt nevím, k čemu ty potoky slz.

Ne že by brečela jen Ona. Přes rameno jsem jí viděl druhou polovici toho spiknutí – Jeho. No, a ten na tom byl ještě hůř – bledý, rozklepaný a pro změnu i Jemu se hrnuly po tvářích slzy.

Vypadá to, že tady venku nedají bez brekotu ani ránu. Tak co mi zbývalo než se k nim přidat, a pořádně nahlas.

Jenže jeden jim holt nevyhoví. Před minutou byli celí zoufalí, že neřvu – a teď najednou v jednom kuse zase: „No tak, neplač, chlapečku náš, hodnej, hodnej, neplač...“

Tak hergot, co vlastně chtějí?

Celý ten první den byl jedno nedůstojné ponížení po druhém: přestřihli mi životodárné spojení s Ní. Umyli mě, zvažili mě a navlíkli mě do příšerného neforemného kombinézovitého hábitu. Ale než celá tahle procedura skončila, uvědomil jsem si jednu důležitou a velkou pravdu, totiž že

moji rodiče jsou na mně naprosto závislí a okamžitě reagují na sebemenší změnu nálady na mé straně.

Stručně řečeno, začalo platit významné základní pravidlo: TADY TO MÁM NA POVEL JÁ!

Já	1
Oni	o

DEN DRUHÝ

Dneska ráno mě přišli navštívit Její rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako Ona, když byla malá.

Přinesli mi dáreček – řehtačku ve tvaru medvědí hlavíčky na rukojeti. „S tím si určitě za chvíli začne hrát,“ povídali. Já a hrát si s gilotinovaným měďou – jo, až naprší a uschne...

Její rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat, jestli už si vybrali. Doufám jenom, že to, co rodiče navrhovali, měly být přesvědčivé ukázky jejich bujného humoru.

Dále se Její rodiče zajímali, kdy že prý budou křtiny. Moji rodiče začali mluvit o počasí.

Do toho kojení jsem se fakt zažral. Ona je z toho celá ustaraná. Teoreticky odjakživa ví, že na to nakonec ty nádra má, jenže se to holt nedá jaksi vyzkoušet nasucho.

Už si dělá hlavu, že pro mě nedokáže vyrobit dost mlíčka. Senzace, tohle si musím zapamatovat: ODEPŘÍT SOUTHLAS KE KONZUMACI BUDE UŽITEČNÁ FORMA CITOVÉHO VYDÍRÁNÍ.

Přišel na návštěvu On a přinesl si foťák. Ona si umyla vlasy, trochu se nalíčila a vzala si čistou noční košili, aby

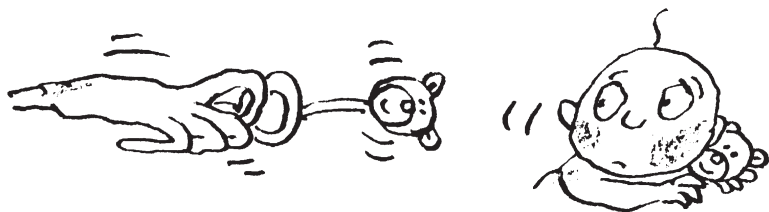
na oficiálním snímku vypadala co nejlíp (vzhledem k aktuální situaci nic moc).

Říkal jsem si, že se mi podařilo všechno parádně podělat, když jsem Jí tu čistou noční košili pozvracel, zrovna když On zmáčkl spoušť, ale On měl zřejmě ohromnou radost, že se mu to podařilo vyblejsknout. Mám takový divný pocit, že ať v příštích několika týdnech udělám cokoli, budou to brát jako vhodný námět pro snímček.

Odpoledne si mě přišli prohlídnout pro změnu Jeho rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako On, když byl malý.

Přinesli mi dáreček – řehtačku ve tvaru medvědí hlavičky na rukojeti. „A opravdu ještě takovou nemá?“ ptali se. „Ne, kdepak,“ usilovně vrtěla hlavou Ona.

Pročpak asi lže? Čuchám čuchám možnost rodinných konfliktů – menší napětíčko mezi soupeřícími prarodiči.

Jeho rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat. Tohle ale moji rodiče nemůžou myslet vážně, takovéhle návrhy!

I o křtiny se Jeho rodiče zajímali.

O něco později se Ona trošinku pohádala se staniční sestrou. Ona je totiž přesvědčená, že nejhodnotnější je kojení na přání, a sestra si myslí, že mi nijak neuškodí, když si na další krmení čtyři hodiny počkám.

Sestra má samozřejmě pravdu, ale s potěšením zjišťuju, že Ona si svůj systém prosadila. Pro mě ovšem dobrá zpráva,

protože kojení na přání mi poskytuje mnohem víc možností řídit a vůbec dělat brajgl.

Sestra je nadále proti a temně si mumlá pod fousy, že prý si „na sebe plete bič“. Ani neví jaký!

DEN TŘETÍ

Velký den. Vezou mě domů z nemocnice.

Zabalili mě tak pečlivě, že jsem průzorem sotva na oči viděl. Ale i tak jsem si nemohl pomoci, trochu mě ten domek zklamal. Když se jeden rozvaluje celých devět měsíců v lůně, nemá dohromady o čem uvažovat, a musím se bohužel přiznat, že jsem si sem tam tak trochu zafantazíroval, že bych se mohl narodit nějakým pracháčům.

Na chvílku jsem se dokonce opájel představou královské rodiny...

No nic, co se dá dělat.

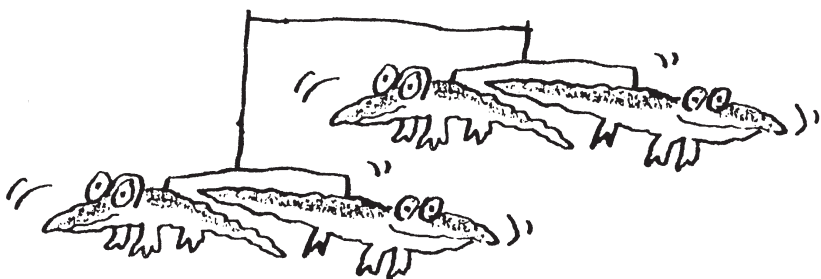
Sotva jsme dorazili, šup se mnou nahoru do mého dětského pokoje, a už to jelo: „Podívej se, to máš klásnej pokojíček, vid’?“ a „To je nádhela, co, docela sám plo sebe, vid’?“ (Teda vážně, s tím „vid’?“ by si fakt mohli trochu hodit zpátečku.)

Pokud jde o ten pokojík, moc rád bych jim dal za pravdu, ale je mi líto... Moji drazí rodičové mají řadu vynikajících vlastností, ale vkus – no nic, pusťme to z hlavy.

Tak například, hned nad postýlkou – přímo v zorném poli nešťastníka, kterého do ní vrazí – visí huňatí krokodýlci. Ne, teda vážně! Takové dítě třeba vyroste v představě, že krokodýlové jsou přítulní tvorečci – dovedete si představit to překvapení, až vyroste? Ten Světový fond na ochranu zvěře musí mít taky pěkně máslo na hlavě.

Už se nemůžu dočkat, až se v postýlce postavím, rafnu toho nejbližšího krokodýla a CELOU TU ZHOVADILOST SERVU!

DEN ČTVRTÝ A PÁTÝ

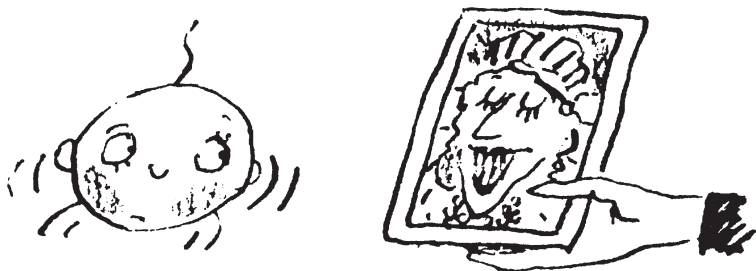
Tyto dva dny byly zcela vyplněny návštěvníky. Všichni mi přicházejí složit hold, jako první se dostavila Jeho kmotra. Zřejmě vypadám přesně jako Jeho strejček Wilfrid, dokud ještě poznával lidi.

Přinesla mi dáreček – bryndák s želvami nindža. Chápete to? Hned je vidět, že to dostala někde s velkou slevou – nic nestárne tak rychle jako včerejší reklamní šlágr.

Jo, a kmotřička se zajímala, kdy budou křtiny.

DEN ŠESTÝ

Další návštěva – Její přítelkyně z práce. Zřejmě vypadám přesně jako princezna z Kentu. Brrr!

Přítelkyně mi přinesla dáreček – bryndák s myšákem Mickeym a myškou Minnií. Ten teda aspoň není se slevou, ale jinak naprosto rezolutně odmítám stát se součástí disneyovského spotřebního světa v tak raném stadiu života!

DEN SEDMÝ

Další návštěva – Jeho kolega z práce. Zřejmě vypadám přesně jako mlíkař, ha ha ha!

Přinesl mi dáreček – balíček prezervativů. „Dneska už je nosí chlapi i ženské,“ prohlásil. „Čím dřív se začne připravovat, tím líp, ha ha ha!“ Tohle mu zřejmě po několika

panácích v polední pauze s kamarády připadalo jako ohromný fór. Jí to očividně připadalo daleko méně k smíchu než Jemu.

O křtinách se pan kolega nezmínil, ale zato prohlásil, že si večer s Ním vyrazí na pár žejdlíků, že aby prý jako klukovi neoschla hlava, ha ha ha.

Zaznamenal jsem, že při následujícím krmení bylo mlíko poněkud nakyslé.

DEN DEVÁTÝ

Dneska jsem se seznámil s potenciálním nepřítelem.

Kočka! Zřejmě si ji opatřili jako náhradní objekt pro citové uspokojení, než do toho šlápli a udělali si mě.

Byla to nenávist na první pohled. Kočka na mě prskla, tak jsem se rozbrečel.

Je jasné, že nakonec zvítězím já. Jenže teď je kočka proti mně zvýhodněná. Je ohromně pohyblivá, a já jsem ohromně nepohyblivý. Ale pracuju na tom.

DEN DESÁTÝ

Objevil jsem další zdroj potenciálního životního nebezpečí. Opatřila si knihu s mnohoslibným názvem *Péče o dítě*.

Je mi jasné, že tuhle knihu budu mít v příštích měsících na očích každou chvíli. Seběmenší příznak vývoje na mé

straně se bude sledovat a kontrolovat podle příslušného hesla.

Takže hotová věc, když budu chtít, aby se hned celá rozklepala, stačí vyrukovat s něčím, co nenajde v rejstříku.

DEN JEDENÁCTÝ

Jelikož byla Ona dokonale vyklepnutá neustálým krmením na přání, oznámil On velkomyslně, že se o mě večer postará, aby si mohla pořádně odpočnout, že prý „si to zaslouží“.

Bylo to přímo dojemné. Má totiž ještě větší trému než Ona. Otevíral ten fascikl každé dvě minuty a studoval ho, jako by se s příručkou dálkového kursu v ruce pokoušel zneškodnit bombu.

Vydrželo Mu to celou třičtvrtěhodinku. Pak v akutně paranoickém stavu letěl nahoru vzbudit Ji, protože nabyl přesvědčení, že trpím veškerými neduhy, co jich v rejstříku je.

Jediné, co se mu za tu třičtvrtěhodinku povedlo, bylo přebalit mě. No, tedy jakž takž.

Ale zato jak na sebe byl nezřízeně pyšný!

„Přebalit určitě nepotřebuje,“ oznamoval v běhu, když se oba hnali dolů zkonfrontovat mé (neexistující) příznaky se seznamem děsivých dětských nemocí. „Vždyť jsem ho právě přebalil.“

